

ARCHA

8
2009

ZPRAVODAJ O VÝCHOVĚ A VYUŽITÍ VOLNÉHO ČASU DĚTÍ A MLÁDEŽE

foto Michal Fanta

Jak jsem potkala děti
Má vlast v srdci Evropy – další ročník vyhlášen
ProRock už podesáté
Izrael – malá země, velké události
Cena Gypsy Spirit
Dlouhá cesta k monoxylylu

foto Pavel Cizner

Fotogalerie Archy

Jak jsem potkala děti...

Už spí... Konečně! Zachumlala jsem své rytíře. Oba dva chtějí před spaním pohádku, pusy na dobrou noc a pohladit oči, aby se jim krásně spalo. Voní po jahodové pěně, její stopy vedou z koupelny až do dětského pokoje. Usnuli, protože jsou unavení, protože měli přes den moc práce, protože ležli po stromech, protože honili psa, protože pekli perníčky, protože zdobili okno, protože budou vánoce. Usnuli, protože mají svou postel, protože mají svého ohmataného plyšáka, protože mají své doma.

Pro někoho slůvko doma znamená veliké stavení, nebo jen malá vrátka. Někdo si pod tím představí mámu a tátu. Pro jiného je to postel, židle a stůl. Může to být cokoliv, co vám dává zdání trvalého tepla. Pro mě to jsou tři chlapi. Ten nejstarší je moje skála, moje zázemí, můj maják, můj pevný bod, ale přivádí mě i k šílenství svým klidem, protože u něj nic není problém a zároveň nic není nutné hned (slůvko ihned tak nějak vymizelo z jeho slovníku). Prostřední, to je takový můj korálek pro štěstí. Blondaté stvoření, které mě naučilo ujet na kole třicet kilometrů za jediný den a mít z toho nadlidského výkonu dobrý pocit, protože jsme byli přeci spolu. Nejmladší mi zatím říká „táta“ (u něj je táta všechno) a dodává mi jistotu, že zázraky se

dějí a některým i vícekrát za život.

Ale nebylo tomu tak vždycky. Nedokázala jsem si vysnit, že budu leštit okna, aby tam mohly drobné prstíky uhmataně nalepit dopis, ve kterém je to nejtajnější přání. Představa dovolené s krosnou na zádech a unavenýma nohama v řece ve mně budila leda vzpomínky na kýčovitý rodinný film, ve kterém se režisér snaží nám (nám mladým, nám vzdělaným, nám svobodným a nám bezdětným) vnutit, že mít na krku tyrana, který vyžaduje mou společnost a vysává mé konto, je prima záležitost.

Přitom stačilo tak málo, strávit dvacet dlouhých, krásných, těžkých, uplakaných prožitých, vysmátých, unavených, voňavých a dětských a křehkých a lidských a ... dvacet výjimečných dní na dětském táboře. Neměla jsem žádnou konkrétní vizi. Můj cíl byl pomoci při vaření, při uklízení a tak nějak i jako vedoucí. Nejsem přeci blbá. Zvládnou bandu dětí. Dovedu jim odpískat fotbalové utkání, umím je spočítat před výletem a taky mám nacvičenou první pomoc. Nemůže se stát nic neočekávaného. Já tam přeci jedu jako pomocná vedoucí, nic nezkazím, nebudu do ničeho rýpat, jedu si tam hlavně odpočinout z práce. Taková adrenalinová změna.

Dostaly mě. Nejde to napsat jinak. Dostal mě dvanáctiletý

kluk, který nikdy neměl svoje kolo (a já se styděla při představě, že v jeho věku jsem si vydupala už třetí nové). Dostala mě osmi-letá holčička, která psala denně dopisy své mamince a já si přečetla v papírech, že žije v dětském domově a mámu nikdy nepoznala. Dostal mě tvrdý kápo klučičí party, který chtěl večer číst ještě jeden příběh z verneovky. Dostaly mě ty zachumlané dětské příběhy u táborového ohně. Ohně, který umí vehnat jinou barvu do tváře, usušit tenisky, nažhavit klacek na malování do tmy a přehodit vám totálně myšlení.

Piši svůj poslední úvodník do Archy a nevim, jak nejlépe se rozloučit. Neumím dávat moudré rady, protože sama vím, jak těžko se od cizích lidí přijímají. Vlastně se vůbec neumím loučit, raději dám pusy a jdu. Sama v sobě si pak loučení odžiji...

Přeji nám všem v novém roce hodně lásky, hodně štěstí a hodně dětí. Protože děti jsou naše kamínky pro štěstí, naše zázraky a moje všechno.

Marie Molková – Hromča
Ilustrační foto archiv Bambiriády
(Jaroměř, 2006)

P.S.: Našla jsem jedno, fakt už poslední :-)), srbské přísloví: „Máš děti – máš křídla.“

Zpravodaj ČRDM o výchově
a využití volného času dětí a mládeže

ARCHA

Registrace Ministerstvem kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13A/A8, ISSN 1212 - 5016
Podávání novinových zásilek povoleno
Českou poštou, s.p., odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259/99 ze dne 29. 3. 1999

Redakce: Jiří Majer - vedoucí redaktor
Adresa redakce: Česká rada dětí a mládeže
Senovážné náměstí 977/24, 116 47 Praha 1
tel: 234 621 210, fax: 234 621 541
e-mail: archa@crdm.cz
IČO: 68379439

Graf. úprava a sazba Michala Rocmanová, akad. mal.
Tiskne Studio REFOS, Praha
Fotografie z archivů členských sdružení ČRDM
Příspěvky přijímáme nejlépe ve Word 7.0 nebo RTF

Vychází 8 x za rok
Toto číslo vyšlo v prosinci 2009

Zpravodaj Archa je nekomerční tiskovinou, která není určena k prodeji.
Archiv čísel Archy od roku 1999 ve formátu PDF najdete na adrese <http://www.crdm.cz/archa>

Dlouhá cesta k monoxylu aneb Jak se staví loď

Po úspěšném zakončení projektu „Řemesla pravěkých Keltů“ jsme zjistili, že bychom se rádi pustili do další zajímavé akce. Tým, který už pracoval jako hodinový strojek, ukončil první projekt, a tak pro nás byl nápad stavby monoxylu znamením dalšího možného pokračování.

Když jsem poprvé slyšel slovo „monoxyl“, hned následovala překvapená otázka „Cože?“ Jak kdyby na to řečník čekal, bylo mi hned vysvětleno, že jde o loď vydlabanou z jednoho kusu kmene a název monoxyl říká v podstatě to samé, jen je to slovo pocházející z řečtiny, a proto nám zní trochu nevšedně. Ač jsem ještě ani pořádně nevěděl, co si pod tím představit, monoxyl mě okamžitě zaujal.

Od prvotní myšlenky až k opravdové plující lodi nás ale čekalo ještě hodně práce. Celá akce začala nabírat jasnější kontury až ve chvíli, kdy jsme získali finanční podporu z programu Make a Connection pro zajímavé projekty mladých lidí.

Prostřednictvím všech dostupných zdrojů jsme začali zjišťovat informace o nálezech plavidel tohoto typu na našem území, pro inspiraci jsme se i na některé nálezy a rekonstrukce byli podívat (např. v muzeu v Mohelnici). Sháněli jsme také místo, kde bychom loď mohli stavět, zajišťovali jsme nástroje, stany, potřebné zázemí a mnoho dalšího. Občas

toho bylo tolik, že se celá akce zdála být skoro nerealizovatelná.

Do vlastní stavby jsme se pustili o prázdninách. Po celém jednom srpnovém týdnu, kdy nám počasí občas přálo až moc, se dvoutunový kmen topolu změnil na něco, čemu optimisté (a především účastníci stavby) říkali monoxyl a ostatní spíš necky. Proto jsme chtěli v práci ještě dál pokračovat. Louku (v Přemilově u Horního Bradla), kde akce probíhala, jsme ale měli pronajatou pouze na týden, takže nám nezbývalo nic jiného, než zajistit převoz lodi a monoxyl dál stavět jinde.

Dodělávky pak probíhaly už v menší skupině lidí a mnohem pomaleji. Zbývalo nám ještě vylepšit vnější tvar lodi, udělat vnitřní příčky a doladit vyvážení. Samozřejmě jsme doufali i v to, že se nám podaří snížit váhu lodi co nejvíc, abychom si ulehčili starosti s manipulací. Dolaďování však nebralo konce a námi stanovený termín vyplutí na pátek 4. září 2009 se přibližoval nečekanou rychlostí. Na některé

drobnosti jako pádla nebo sedátka se tak našel čas až těsně před plavbou.

Místem první plavby se stal Pivovarský rybník v Nasavrkách. Přestože nám počasí moc nepřálo, přišlo se na slavnostní vyplutí podívat více než 50 lidí. Ať už je zajímavá náš experiment, anebo jen doufali, že se zasmějí, až se vykoupeme, jejich přítomnost nás velmi potěšila.

Po několika úvodních slovech na přivítanou a slavnostním pokřtěním monoxylu jménem Rozárka jsme přistoupili k prvnímu vyplutí. Za pomoci přítomných jsme čtyřmetrové plavidlo spustili na vodu. Pro případ, že by loď nebyla stabilní, jsme měli připravené také kameny na zatížení dna. Loď bez posádky ale žádné vyvážení nepotřebovala. Pak už zbývalo jen vzít pádla, nepřevrhnout se při nastupování a vyplout. První ponoření pádel do vody, a plavba začala. Monoxyl bylo těžší rozhýbat, ale jinak se loď chovala jak kánoe, jen s trochu větší setrvačností při ovládní. První tříčlenná posádka za potlesku přihlízejících

úspěšně vyplula, obeplula malé kolečko a s nadšením ve tvářích přistála opět u břehu.

Na závěr zbývá už jen dodat, že s monoxylem máme další zajímavé plány. Ve spolupráci s občanským sdružením Boii o. s. bychom příští rok rádi uspořádali plavbu po Labi nebo závody monoxylů.

Projekt *Dlouhá cesta k monoxylu* proběhl v rámci programu Make a Connection a za podpory občanského sdružení Boii o.s. a dalších partnerů, kterým rovněž patří velké poděkování.

Ondřej Vojtíšek – zástupce týmu
foto Jaromír Zajíček

Více najdete také na webových stránkách
www.keltove.webzdarma.cz a www.boii.cz

Není vám lhostejné, jak naše země vypadá? Chcete, aby památky nechátraly a aby je nikdo neničil?

Právě k péči o kulturní dědictví chce motivovat zejména mladou generaci soutěž

Má vlast v srdci Evropy – poznej ji a chraň

Vyhláší ji Česká rada dětí a mládeže a Památková komora ve spolupráci s dalšími partnery.

4. ZELENÝ ROČNÍK soutěže bude probíhat **od 1. prosince 2009 do 30. září 2010**; souběžně s ním startuje i **5. MODRÝ ROČNÍK**, který má ovšem uzávěrku až **o rok později – 30. září 2011**.

V předchozích letech se uskutečnily již tři ročníky soutěže. Jejich výsledky, prezentace prací a další dokumenty najdete na www.adam.cz/mavlast.

Soutěž je vyhlášována v osmi různých tematických kategoriích od prostého mapování památek, přes jejich propagaci až po reálnou záchranu. Kromě toho je členěna do tří kategorií podle věku autorů prací a mohou se jí zúčastnit jednotlivci i kolektivy.

Řád soutěže najdete na www.adam.cz/mavlast. Na těchto stránkách také najdete formulář přihlášky, jejímž prostřednictvím se můžete do soutěže sami přihlásit, případně můžete navrhnout nějakou akci nebo projekt pomocí nominační přihlášky.

ProRock už podesáté!

Soutěž mladých rockových kapel zná své vítěze!

Desátý ročník soutěže mladých rockových kapel „ProRock“ pomalu doznívá v uších šťastlivců, kteří byli v sobotu 28. 11. v klubu Exit Chmelnice. Ti z nich, kteří ProRock sledují od začátku, by nejspíš souhlasili, že i přes mládí kapel za těch deset let dospěl.

První soutěžní vystoupení zaznělo přesně v poledne, a zahájilo tak pětihodinovou smršť rockové muziky plně mladistvého nadšení, radosti i trémy.

Kolem sedmé hodiny večer musela dát porota složená z hudebníků – Wojta Říha (Blue Effect), Miroslav Fišar, Miloš Meier,

posilněných o odborníka z branže Artura Kaisera (PromoProdukcce) hlavy dohromady a vybrat ty nejlepší, což nebyla žádná sranda. Všichni

se totiž snažili, i když sem tam dělali chyby, všichni něčím zaujali a někde měli co dohánět, všichni dostali publikum do varu.

Nejlepší ale může být jen jeden a tentokrát se z vítězství radovala skupina Koblížci (Šumperk), která porotu dostala hlavně nasazením při vystoupení a obrovským nad-

šením pro věc. Získala tak nejen bouřlivý potlesk, ale také možnost předvést svoji říznou muziku na několika atraktivních hudebních akcích. I kapely na druhém a třetím místě – Gun Joking (Lovosice) a 12° BagPipers (Strakonice) – ale měly důvod k radosti, protože vyhrály mediální podporu, tedy například uspořádání vlastního koncertu nebo vydání CD. Kapela 12° BagPipers měla ještě dva důvody k radosti, protože se stala výhercem ceny diváků i ceny za autorskou píseň.

Vyhlášením vítězů ale zábava neskončila, právě naopak. Před osmou sál rozvířili letošní vítězové Koblížci a v osm hodin večer se rozezněla první pecka od loňské vítězné kapely Memphis, a zahájila tak večerní program. Asi po hodině na pódium nastoupila big-beatová legenda Blue Effect.

Večer uzavřela skupina Cliff, která i přes pokročilou hodinu rozhýbala sál a bavila obecenstvo až do půlnoci.

Krátce a jasně, byla to pecka. Ale kdo nepřišel, nemusí hned truchlit – další ProRock je zase za rok.

Stačí sledovat www.pro-rock.cz.

Soutěž pořádala v rámci Pionýrského Sedmikvítku Pražská organizace Pionýra.

Záštitu převzali ministr kultury Prof. Václav Riedlbauch, ministryně školství PhDr. Miroslava Kopicová, primátor hlavního města Prahy MUDr. Pavel Bém a předseda České rada dětí a mládeže Aleš Sedláček. Děkujeme.

David Urban a Jakub Kořínek
foto David Urban

Tradičně netradiční čas dětí z DD v Kropěachu

Uskutečnil se jubilejní, desátý ročník Andělské slavnosti!

Občanské sdružení Letní dům ve spolupráci s dětským domovem v Kropěachu pořádá desátý, jubilejní ročník komunitní akce „Andělská slavnost“ pro děti z dětského domova i širokou veřejnost. Přířetské setkání se koná ve dnech 11. - 13. prosince 2009 v Kropěachu u Cvikova.

Andělská slavnost nabízí příležitost pro společné setkání místních, dětí a pracovníků dětského domova s jejich blízkými i lidmi z Letního domu. Snaží se posílit solidaritu a vztahy mezi místní komunitou a obyvateli dětského domova, poskytuje prostor pro vzájemné poznávání se. Slavnostní ráz akce umocňují taneční a divadelní představení, adventní koncert v místním kostele a také tvořivé dílny pro malé i velké.

Zajímá Vás, jaké byly začátky této komunitní akce? „Čas adventu nám přinesl představu, jak k dětem přilétají andělé ochránci a přinášejí jim naději v to, že jejich přání, skrývané smutky a strachy,

Posláním Občanského sdružení **Letní dům** je zejména formou pravidelných sociálně-terapeutických pobytů a návštěv v dětských domovech pomáhat dětem a mladým lidem z dětských domovů nalézt a využívat zdroje vnitřní jistoty a vyrovnanosti směřující ke spokojenému a plnohodnotnému životu.

někdo nese a sdílí. Přes všechnu péči a podporu všech, kteří se o děti v dětských domovech starají, není snadné být dítětem z dětského domova. Andělská slavnost začala přinášet okouzlení, ponoření se do pohádkového času, pootevření jiné dimenze. Andělská slavnost je slavností v pravém slova smyslu: setkání blízkých lidí, hudba, zpívání, tančení a hodování,“ uvedla Lucie Kokrdová, spoluzakladatelka Občanského sdružení Letní dům.

Martina Bromová
foto archiv sdružení
www.letnidum.cz

INZERCE ve zpravodaji ARCHA

Proč inzerovat právě v Arše? Co nabízíme?

Vaše inzerce se tak dostane cíleně k lidem, kteří pracují s dětmi a mládeží, nebo se o tuto oblast zajímají – ať už jako vedoucí rozmanitých dětských organizací a spolků, nebo jako úředníci státní správy a samosprávy.

podrobné informace a ceník na adrese: www.crdm.cz/archa

Projekt práce s mládeží na památných místech v ČR

Koordináční centrum česko-německých výměn mládeže TANDEM z Plzně přichází s novým projektem týkajícím se práce s mládeží. V sousedním Německu se již nějakou dobu v oblasti práce s mládeží realizují projekty, při kterých se s uvedenou věkovou skupinou pracuje přímo na památných místech. Tyto akce se ve Spolkové republice Německo staly velmi oblíbenými. Centrum TANDEM, které působí jak na české straně, tak i na straně německé, konkrétně v Regensburgu, se rozhodlo přenést podobný projekt také na území České republiky. A to formou výměnných pobytů mládeže. První setkání zástupců obou stran se uskutečnilo v prostorách Památníku Lidice.

Koordináční centrum česko-německých výměn mládeže TANDEM z Plzně reprezentoval v Lidicích Jan Lontschar (vlevo)

Na pracovní setkání do Lidic přijeli představitelé jak plzeňského TANDEMU, tak německé polovičky této organizace. Dále též zástupci památných míst v ČR i SRN a lidé z dětských a mládežnických sdružení z obou zemí.

Typ práce s mládeží, který chce společnost TANDEM co nejdříve zrealizovat, by se měl uskutečnit na památných místech, která se vztahují k období 2. světové války. Na české straně by do tohoto projektu byl zapojen jak Památník Lidice, tak i Památník Terežín a rovněž Muzeum města Ústí nad Labem, které pořádá výstavy k tématu 2. světová válka. Představitelé všech těchto tří institucí byli na pracovním setkání v Lidicích přítomni a vyjádřili zájem se do projektu zapojit. Za německou stranu se zmíněného setkání zúčastnil například zástupce památníku ve Flossenbürgu.

Za cílovou skupinu tohoto projektu byla určena jak mládež organizovaná, tedy sdružení dětí a mládeže, tak i mládež neorganizovaná. Projekt by tudíž mohl být nabídnut také žákům a studentům škol; v jeho rámci by se v daném oboru mohli vzdělávat též učitelé příslušných předmětů.

Moderování pracovního setkání se ujala Naděžda Rezková Příbylová, pedagogická pracovnice Památníku Lidice. Za českou pobočku centra TANDEM ji v konferování doplňoval Jan Lontschar a za německou stranu TANDEMU Thomas Rudner. Za Památník Lidice přítomné přivítal vedle paní Rezkové také ředitel této instituce Milouš Červencl. Památník Lidice představil nejen jako historické místo, ale také jako prostředí, které dál pracuje na svém vývoji a které se i nadále rozvíjí v aktivitách, jež souvisejí

s jeho zaměřením. Památník Lidice tedy funguje nejen jako muzeum, ale pořádá i různé vzdělávací akce, a dokonce je zde umístěna i galerie, v níž se nacházejí velmi cenná umělecká díla. Ředitel Památníku Lidice také připomněl, že nyní pod správou tohoto objektu připadá i památné místo Ležáky. V nedávné době Ministerstvo kultury přisoudilo Památníku Lidice do péče rovněž památné místo Lety.

Již nějakou dobu se zástupci Památníku Lidice soustředí mimo jiné také na činnost německé mládeže, která jezdí na výměnné pobyty do zahraničí. V této souvislosti se dostali do kontaktu především s německými organizacemi pracujícími s dětmi a mládeží z oblasti Porýní. S jejich členy se jim podařilo dokonce sjednat úmluvu, že přijedou do Lidic a budou tam pomáhat při údržbě a zvelebování památníku. Němečtí studenti rovněž avizovali svou pomoc týkající se péče o památník v Ležákách. Představitelům Památníku Lidice se podařilo do podobných akcí zapojit i českou mládež; konkrétně se jednalo o odbornou školu z Tábora. Studenti této školy přislíbili pomoc při realizaci projektu v Letech.

Po představení TANDEMU bylo účastníkům semináře umožněno prohlédnout si samotné prostory Památníku Lidice. Tedy muzeum i přilehlý park, ve kterém je umístěno několik pomníků a dalších významných objektů. Venkovním prostranstvím Památníku Lidice nás provedla Naděžda Rezková Příbylová. Ve svém výkladu a exkurzi neopomněla ani na pomník lidických dětských obětí války či pozůstatky Horákova statku. Za Památník Terežín vystoupil vedoucí tamního vzdělávacího oddělení Jan Springl.

Z Ústí nad Labem do Lidic přijela muzejní pedagožka Hana Němcová, která zastupovala Muzeum města Ústí nad Labem. Hana Němcová při své prezentaci upozornila zvláště na výstavu, již muzeum nyní pro své návštěvníky připravuje, nazvanou „Zapomenutí hrdinové“. Zástupce každé zmíněné památné instituce zde přednesl svou prezentaci, v níž představil hlavní činnost institutu, ve kterém pracuje, a nastínil, co daný institut v oblasti práce s mládeží nabízí. Na setkání účastníci rovněž vytvořili pracovní skupiny, ve kterých se zabývali již podrobnějšími aspekty realizace zmíněného projektu.

Pokud jde o otázku, zda mají děti a mládež zájem o historii, odpovědi účastníků setkání se různily. Někteří tvrdili, že žáci a studenti zájem o historii mnohdy mají, jiní ale zase na základě svých zku-

Památník Lidice – na exkurzi

Tajemnice Českého svazu bojovníků za svobodu Marie Tykalová a zástupkyně Muzea města Ústí nad Labem Hana Němcová

šeností miní, že tento zájem není příliš velký nebo častý. Všichni se ale vcelku shodli na tom, že děti a mladí lidé, které historie zajímá, tu jsou. Pro ty další by bylo vhodné zvolit takový způsob výuky či poznávání dějin, který by i je zaujal. Znalost historie alespoň své vlastní země je totiž dle názoru mnohých velmi důležitá. Proto bychom se měli snažit děti a mladé lidi v tomto směru pozitivně motivovat, čili jejich zájem o historii rozvíjet.

Za česká sdružení dětí a mládeže, která by daný projekt mohla pro své členy také využít, zde byl přítomen kromě zástupce České rady dětí a mládeže ještě předseda sdružení „Sojka“. Vzácným hostem pracovního setkání byla Marie Tykalová, tajemnice Českého svazu bojovníků za svobodu, která ve svém volném čase jezdí s dětmi a mládeží z českých základních a středních škol na exkurze do Lidic, Terezína a také do německého Flossenbürgu. Odpo-

Pomník lidických dětských obětí války

vědným pracovníkům té které školy vždy řekne, ať vyberou opravdu pouze ty žáky, které daná problematika zajímá. Popravdě řečeno, mnoho takových dětí na školách není. Ve Flossenbürgu si mohou děti při prohlídce památníku zkusit ovládat technické prostředky, prohlídka je totiž pojata interaktivně, což je pro děti vždy zajímavější. Část tamní prohlídky pojednává také o Praze či Roztokách u Prahy, kde se zastavil tzv. transport smrti.

Problémem u zmíněných exkurzí jsou však opět finance, což potvrzuje ze své zkušenosti i paní Tykalová. Dříve pracovala jako učitelka a zájem o historii jí zůstal dodnes. I ona si myslí, že období 2. světové války se na českých školách v hodinách dějepisu moc neprobírá, a proto tedy tato problematika současným dětem a mládeži v podstatě není ani moc známá.

Lucie Celbová
foto autorka

TANDEM – Jan Lontschar a Thomas Rudner

Tlumočnice překládá vystoupení Thomase Rudnera

Archa 2010

Témata Archy

1. PR management v naší neziskové organizaci
2. Spolupráce „dětských“ neziskovek na místní úrovni

Uzávěrky:

22. 1.
26. 2.

3. Táborové hry – náměty a praxe 9. 4.
4. Bambiriáda 2010 (dvojčíslo) 4. 6.
5. Tento způsob léta zdá se nám být šťastným... 9. 4.
6. Jsme Češi – jak se to pozná? 4. 6.
7. Žijeme uměním, tvoříme, skládáme, hrajeme... 9. 4.
8. V Evropě jsme doma + příloha 4. 6.

CVVZ 2009 v Plzni s mottem „Děti - naše budoucnost“

Na akci konanou pod mottem „Děti - naše budoucnost“ (volnočasové aktivity pro všechny) přijelo ve dnech 13. - 15. listopadu t. r. zhruba 550 lidí. Celostátní vzájemná výměna zkušeností je dobrovolnou akcí, tradičně určenou těm, kteří - většinou ve svém volném čase - pracují s dětmi a mládeží. Plzeňská CVVZ byla v pořadí již 18. ročníkem zmíněné akce.

Výroční setkání vedoucích dětských oddílů, družin a klubů, konané v místní 33. a 15. ZŠ, obnášelo až 160 programů, o jejichž náplň se postarala zhruba stovka lektorů z nejrůznějších míst naší republiky i ze sousedního Slovenska. „Programy jsou rozděleny především podle jejich zaměření. Dílny jsou programy, kde se účastníci prakticky seznámí s činnostmi, které mohou dělat s dětmi v kroužcích a oddílech. Semináře jsou přednášky

odborníků na nejrůznější témata. Diskusní sekce mají za úkol vyřešit ožehavé otázky práce s dětmi a mládeží,“ citoval slova Miloslava Sedláčka z realizačního týmu letošní „cévévčetky“ metropolitní čtrnáctideník Plzeňák, který akci na svých stránkách avizoval.

Co konkrétně jednotlivé programy nabízely? Příprava a realizace cykloturistického tábora měla například přiblížit zájemcům postup při plánování cykloturistického tábora pro děti a mládež a zprostředkovat jim důležité informace:

jaké předpisy dodržovat, jak vybrat vhodnou lokalitu a co všechno je nutné v místě zajistit, jakou náročnost pro koho zvolit, které náležitosti by měla obsahovat přihláška apod. Smyslem dílny nazvané *Zhotovení modelu terénu* bylo ukázat si, jak se dá s dětmi vyrobit model terénu z písku; šlo mj. o ukázky přesné metody vymodelování terénu podle vrstevnic. K možnostem propagace oddílové činnosti měl zase přispět program *Jak se píše do novin*. Jeho účastníci se dozvěděli, jak má vypadat zpráva určená pro zveřejnění v médiích, jaké má mít atributy, komu ji poslat a co vše je dobré k ní přiložit; součástí této dílny byl i praktický pokus o napsání krátkého textu.

K tomu, aby „batoh odpovědnosti“ tolik netížil dospělé, kteří věnují část svého volna mimoškolní výchově nejmladší generace, přispěl jistě i seminář s názvem *Co je dobré mít na paměti při práci s dětmi aneb Právo a realita všedního dne*. Lidé, kteří si ho v nabídkovém seznamu vyhlédli, neprohlopili: vedl ho totiž zkušený praktik - ředitel Národní protidrogové centrály a zároveň dlouholetý vedoucí letních dětských táborů Jakub Frydrych. „Na letní tábor jako takový se právně pohlíží jako na organizovaný zájezd,“ použil příměru pro snazší pochopení podstaty nastolené problematiky lektor. Úvodem konstatoval, že práce s dětmi je vlastně „vykonáváním náležitého dohledu nad nezletilým“ - a že ten, kdo jej momentálně vykonává, je povinen si při tom počínat jako odpovědný rodič. Ve

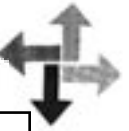

zhruba půl druhé hodiny trávící přednášce, v níž zodpovídal i dotazy některých účastníků, pak rozebral dané téma z různých úhlů pohledu. Zájemci tak měli možnost dozvědět se třeba to, kdy nejčastěji dochází k problémům a jaká opatření snižují možná rizika, na koho lze či nelze delegovat odpovědnost a jak se v té které situaci správně zachovat. „Dětem vštěpujeme úctu k pravidlům - to je něco, co pro ně musíme udělat,“ vypíchl mj. během svého vystoupení na CVVZ Jakub Frydrych.

Víkendové setkání nabízelo ještě celou řadu dalších programových specialit - namátkou: *Netradiční a deskové hry do klubovny, Braně a military aktivity v neziskové*

organizaci, Fundraising pro úplné začátečníky, Netradiční lampióny, Sebeobrana ve stylu jiu-jitsu, Uměle zkameněliny, Bodování oddílu na letním táboře a spoustu dalších. Jak si shora citovaný čtrnáctideník Plzeňák povšiml, „kromě vedoucích dětských organizací do Plzně přijeli také zástupci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, Národního institutu dětí a mládeže, krajských úřadů, České rady dětí a mládeže, krajských rad dětí a mládeže a (jiných) významných institucí“.

Celostátní vzájemná výměna zkušeností 2009 již tradičně nabídla vedoucím více či méně známých dětských a mládežnických organizací řadu možností k tomu, aby si doplnili své dovednosti a vědomosti a rozšířili je směrem, jímž sami uznali za vhodné.

Ze statistických přehledů plzeňské akce vyplývá, že nejčastějšími zájemci o tuto formu sebezdokonalování byli pionýři, tomíci a junáci. Po nich následovali účastníci ze Studentského klubu Katolického gymnázia Ha-

lahoj, DDM, Střediska volného času Rosice a z České tábornické unie. První desítku nejpočetněji zastoupených sdružení uzavíraly O.s. Rokršti, TK Hradečtí lvi, o.s. a KONDOR. Lidem, kteří si do západočeské metropole přijeli vzájemně povyměňovat zkušenosti, bylo nejčastěji 20, 18 a 19 let.

Příští ročník této akce se uskuteční v Chrudimi; v roce 2011 zamíří zájemci o CVVZ do Vychnodních Čech.

Jiří Majer

foto autor a archiv štábu CVVZ

CVVZ lidi skutečně obohatí

Rozhovor s náčelníci CVVZ 2009 v Plzni Ivetou Sedláčkovou – Ivčou

Celostátní vzájemnou výměnu zkušeností 2009 v Plzni pořádáte Vy a DDM Radovánek Kaznějov; organizování akce zaštitila Asociace nestátních neziskových organizací (ANNO). Co Vás motivovalo? Proč jste se rozhodli zorganizovat „cévévčetku“?

Cévévčetka vlastně v Plzni, ba ani v Plzeňském kraji ještě nebyla. Chtěli jsme, aby se lidé z celé České republiky dostali do Plzně, mohli poznat naše město, kraj – ale hlavně, aby organizace tady z Plzně měly možnost se této akce aktivně zúčastnit; na cévévčetkách nás bylo vždycky hrozně málo... Bohužel musím říct, že kromě organizátorů jsou snad jen čtyři účastníci z Plzně. Takže i když se cévévčetka pořádá tady a Plzeňáci by mohli využít toho, že neplatí za dopravu a místo konání mají tak blízko, zdá se, že toho moc nevyužili.

Myslíte si, že pořádání letošní cévévčetky nějak ovlivnila ekonomická krize? Pociťli jste ji nějak?

Pociťli jsme ji velmi. Nechtěli jsme to nějak rozšiřovat, než cévévčetka proběhla: veškeré dotace byly nižší anebo prakticky žádné. Je známo, že se na pořádání CVVZ vždy dostávají její organizátoři dotaci z Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy; peníze přicházejí z kraje, z města... Všude jsme o ně žádali. Na městě jsme dostali kupříkladu perfektní záštitu od primátora, ale bez podpory finančního rázu.

V internetových diskusích kolem Celostátní vzájemné výměny zkušeností v Plzni se objevil termín „přerovská pauza“. Jak mu rozumíte Vy jakožto organizátoři následovnické akce po Přerovu v loňském roce?

Pořád se to omílá kolem dokola: „přerovská pauza“..., spousta lidí tam nebyla... Pro někoho se CVVZ fakticky vynořila znovu po dvouleté přestávce. Myslím si ale, že loňská neúčast některých zájemců o tuto akci jejich letošní rozhodování ovlivnila asi tak v poměru padesát na padesát procent. Protože ti, co na cévévčetky jezdí, stejně přijeli – a ostatní by asi nepřišli, ani kdyby žádná „přerovská pauza“ nebyla. Myslím si tedy, že odhodláni lidí ovlivnil trošku Přerov, a hlavně finanční krize: nedostali jsme dotaci, a museli jsme tudíž navýšit účastnický poplatek. Někteří lidé mají hluboko do kapsy a výdaj šesti set korun by zkrátka pocítili.

Iveta Sedláčková – Ivča

Přijeli sem jenom Češi, Moravané a Slezané, nebo i lidé ze zahraničí – ze Slovenska a z Polska, například?

Je tady jeden člověk z Německa, jeden z Polska a spousta lidí ze Slovenska. Řekla bych, že každoročně se na CVVZ objevuje hodně účastníků ze Slovenska, a jak to sleduji – jezdím také každý rok na cévévčetky, tak si myslím, že jich je tu ještě víc než jindy.

CVVZ v Plzni převzala model garantů kteří bdí nad účastí účastníků mladších osmnácti let. Proč vlastně? Co je důvodem pro tu garanci?

My jsme ji převzali po Přerovu, několikrát se o ní mluvilo na *Quo vadis* (tematická debata o dalším směřování CVVZ, pozn.) a čekalo se, jak se k tomu problému kdo postaví. Jako organizátoři jsme vždycky říkali, že s tím souhlasíme. Myslíme si totiž, že je to lepší, když garant opravdu ručí za to, že děti se na akci přijedou vzdělávat. Jde přece nejen o vzájemnou výměnu zkušeností, ale také o vzdělávací akci. Kdyby děti svého garanta neměly, tak by třeba přijely jenom na doprovodné programy nebo na hernu deskových her a tak podobně...

Jak rozsáhlý tým lidí má na starosti letošní

akci po organizační stránce? Kolik vás je? Pomáhají Vám nějak dobrovolníci z dětských sdružení?

Máme dvacítku dobrovolníků, kteří tu jsou celé tři dny, jinak jich je padesát šest, a ti se mění. Jdou třeba pomáhat na pátek a neděli nebo sobotu neděli... Hodně nám pomáhají dobrovolníci z Domusu, což je organizace, která se zajímá o zanedbávané děti, a potom takzvaný Šuplík z Radováňku Kaznějov.

Řekla byste, že letošní cévévézetka je něčím osobitá, jedinečná?

Zahajovací ceremoniál bývá v režii organizátorů. My jsme ho pojali tak, že jsme ho svěřili amatérským hercům – ochotníkům, kteří zpívali plzeňské pověsti. Nejen celé zahájení, ale i akce samotnou jsme totiž komponovali tak, aby lidé pokud možno trochu poznali naše město, a to i v případě, když se nedostanou mimo budovu, ven. Takže jsme školní chodby pojmenovali podle plzeňských pamětihodností... Novinkou byly i „balónky štěstí“; měli jsme referencie, že se používají na táborech, že se tam dost ujalý a baví děti i dospělě. Mým cílem ale bylo hlavně zaměřit se na děti handicapované, děti s LMD (lehká mozková dysfunkce, pozn.), ADHD (porucha pozornosti s hyperaktivitou, pozn.), protože si myslím, že ty děti jsou vyřazované z kolektivu. Pořád se mluví o integraci, ale není to takové, jak bychom si asi představovali. Opravdu bych chtěla, aby každý člověk, který vede neziskovou organizaci tohoto typu, bral podobně handicapované děti do svého oddílu. A pokud nechce – ale měl by chtít – aby alespoň doporučil rodičům vhodné řešení: Aby jim řekl o organizacích, které se o handicapované děti zajímají.

Co je víc – počet účastníků CVVZ, nebo počet spokojených účastníků CVVZ? A jste schopni míru té spokojenosti registrovat a vyhodnotit?

Myslím si, že je v zásadě jedno, jestli se člověk schází v komorním proctu, nebo jestli jde o mega-akci. Myslím si, že záleží hlavně na skladbě programu a na tom, jaká společnost účastníků se sejdě. Ohlasy na naši akci samozřejmě zaznamenáváme, vnímáme je. Nasloucháme názorům lektorů i účastníků a výstupy z nich hodláme předat svým následovníkům. Včera jsem zrovna seděla a povídala si s lidmi z Hradce Králové, kandidujícího na pořadatele v roce 2011. Ptali se mě, jak je to organizačně složité, jestli stojí za to, do toho jít, jaké se objevily potíže a tak. Na prvopočátku jsme od některých účastníků zaznamenali jistě negativní reakce, ale

tak to už na cévévézetkách chodí, že pátky bývají hektické. Ale jinak, programy se líbily: třeba průchozí rukodělná dílna – tu neměl na cévévézetce ještě nikdo. Vždycky je totiž největší zájem o rukodělné činnosti, a my jich tu máme sedmnáct druhů. Každý mohl přijít, obejít si stolečky s rukodělnými a odnést si vlastní výrobek. Za mnou pak chodili lidé, klepali na dveře štábu, a ptali se, jestli to nejde prodloužit...

Je to asi těžké říct, ale myslíte si, že s ohledem na informace dostupné tady ve štábu, by se dalo v souvislosti s vývojovým trendem cévévézetky hovořit o nějakém plzeňském bodu obratu?

Když budou lidi spokojeni, tak si myslím, že až se uklidní finanční krize, půjde to s CVVZ zase nahoru, k lepšímu. Znovu se dostane někam na úroveň, jaká byla v Třešti, v Třebíči.

Chtěla byste Vy sama závěrem něco dodat?

Chtěla bych, aby lidi, až si tenhle rozhovor přečtou, se opravdu zamysleli nad tím, jestli jim cévévézetky něco dávají. A pokud dojdou k závěru, že ano, aby na ně jezdili. Protože si myslím, že je to pro ně to nejlepší, co může být: I když nemají školení akreditovanou, dostávají jich za cenu jednoho vlastně spoustu. A navíc – nikdo jim nikde jinde nedá výměny zkušeností, které tu probíhají. I já se vlastně učím od všech těch lidí, je spousta poznatků, které člověk za ty tři dny vstřebá. A jako organizátorka? Ptají se mě, jestli bych do toho znovu šla; ať už to dopadne jakkoliv, pro mě to byla ohromná zkušenost, protože jsem se spoustu věcí naučila a seznámila se i s řadou lidí, se kterými bych jinak nepřišla do styku. Cévévézetka lidí zkrátka opravdu obohatí. Je to supr akce.

*Za rozhovor poděkoval Jiří Majer
Foto autor a archiv štábu CVVZ*

Setkání ČRDM v Senátu: Rok 1989 i novinky z legislativy

Historický sál Senátu PČR se stal 11. prosince místem výročního „Setkání 2009“, pořádaného Českou radou dětí a mládeže (ČRDM). Zhruba čtyřhodinový program se skládal ze dvou bloků. První se nesl ve znamení připomenutí událostí roku 1989, reflektovaných mj. i někdejšími vůdci revoltujících studentů a dnešním ředitelem humanitární organizace Člověk v tísni Šimonem Pánkem, část druhá se pak zaměřila na tematiku zákonů o dobrovolnictví a veřejně prospěšných organizacích. Šimon Pánek přiblížil pěti desítkám přítomných zástupců rozmanitých dětských a mládežnických spolků dramatické momenty Sametové revoluce, jichž byl sám jedním z důležitých aktérů. Zdůraznil v této souvislosti význam

Zleva předseda Asociace TOM Tomáš Novotný, první náměstek ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů Miroslav Lehký, místopředsdkyně Senátu Alena Gajdůšková a předseda ČRDM Aleš Sedláček

svobody, která ovšem podle jeho mínění nemá být zcela bezbřehá. Stejného názoru ostatně byl i další z pozvaných hostů, první náměstek ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů Miroslav Lehký. „Každý chce svobodu, ale nikdo nechce nést zodpovědnost,“ poznamenal. Šimon Pánek v odpovědi na otázku Pavla Trantiny, co ho v dnešní době těší a dává mu naději do budoucna, pak jako jeden z příkladů uvedl rozkvět spolkového života, a to i v docela malých obcích. Z kontextu debaty, která se v Senátu rozvinula, a již společně s Alešem Sedláčkem moderoval Tomáš Novotný (A-TOM), vyplývá, že významnou roli v tomto ohledu sehrávají právě občanská sdružení zaměřená na mimoškolní výchovu nejmladší generace. Jejich přičiněním se totiž mohou děti učit nejen zacházet se svobodou a vážit si jí, ale mít i respekt k pravidlům. Na společenský přínos dětských a mládežnických

sdužení předtím poukázali ve svých proslovech a zdavcích první náměstekyně ministryně školství Eva Bartoňová a její kolega Jan Kocourek, jakož i místopředsdkyně Senátu Alena Gajdůšková, pod jejíž záštitou se letošní „Setkání“ uskutečnilo. V části věnované novinkám z oblasti legislativních norem se do centra pozornosti dostala chystaná novela zákona o dobrovolnictví. Po vystoupení zástupce ministerstva vnitra Radka Jiráňka vysvítá, že zamýšlené změny v zákoně se z podnětu ČRDM a některých dalších neziskových organizací ubírají správným směrem. Ze zákona má být především odstraněno omezení, které neakceptováním členského poměru dobrovolníka k organizaci, pro niž dobrovolnou práci vykonává, diskriminuje mj. právě řadu aktivistů z prostředí dětských sdružení. O věcném záměru návrhu zákona o statusu veřejné prospěšnosti zase informovala auditorium Pav-

lína Kalousová ze sekretariátu Rady vlády pro neziskové organizace. Jeho zpracovatelé podle ní vymezením pojmu veřejně prospěšnosti nemají v úmyslu zavádět nový typ organizace, ale nabídnout některým z již stávajících typů nadstandardní formu, například v oblasti daňových úlev. Norma, bude-li zpracována a přijata, by měla také zabránovat zneužití formy NNO k nekalým finančním machinacím a podpořit jednotnost státních dotací.

Tradiční „Setkání“ ČRDM bývá většinou načasováno do období na sklonku roku a mívá společensko-pracovní ráz. Dává prostor jednak ke kontaktům zástupců členských sdružení ČRDM, a to jak mezi nimi vzájemně, tak i s pozvanými hosty, a jednak k zevrubnému rozboru některého z aktuálních témat, jež se práce s mládeží týkají.

*Tisková zpráva ČRDM
Foto Jiří Majer*

Cena Gypsy Spirit

Občanské sdružení Český západ získalo 1. prosince v Praze cenu Gypsy Spirit 2009 v kategorii nevládních organizací.

Cílem tohoto projektu, který v České republice probíhá prvním rokem, je podpořit úsilí všech, kteří se podílejí na zlepšení situace Romů v České republice. Český západ byl na cenu nominován za svou úspěšnou práci v sociálně vyloučených lokalitách v Dobré Vodě a okolí na Toužimsku. V Plzni je sdružení známé díky provozování dobročinného obchodu Butí ve Velešlavinové ulici.

Ceny Gypsy Spirit jsou zaměřeny na zveřejnění těch projektů a aktivit, které přinášejí skutečné a měřitelné výsledky, jež představují pro romské obyvatele reálnou pomoc. Vyhlášovatelem ceny Gypsy Spirit je ministr pro lidská práva Michael Kocáb, který byl zároveň i členem odborné poroty, které předsedal pan Václav Havel. Ceny se udělují v pěti kategoriích: za čin roku, pro jednotlivce, pro nevládní organizace, pro firmu a za mimoškolní vzdělávací aktivity.

www.gypsyspirit.eu

Za Český západ se slavnostního večera zúčastnila jeho výkonná ředitelka Jana Kosová, která 27. listopadu získala v Karlových Varech ocenění Osobnost Karlovarského kraje 2009. Cenu Gypsy Spirit ve tvaru okřídleného červeného srdce převzala z rukou paní Magdaleny Vašaryové, poslankyně NR Slovenské republiky.

„Nesmírně si ocenění Gypsy Spirit vážíme, patří našim lidem, kteří stále více důvěřují svým schopnostem, vidí nové možnosti, jak dobře žít svůj život, patří pracovníkům Českého západu, kteří jsou neúnavní v podpoře těchto snah, patří ostatním obyvatelům Dobré Vody, kteří přes dřívější zkušenosti s našimi lidmi obnovují vztahy a spolupracují na společném díle a patří také všem přátelům sdružení a Dobré Vody, kteří nás všemožně účinně podporují,“ říká o ceně Jana Kosová.

Český západ o.s.

Český západ v Dobré Vodě a okolí na Toužimsku nabízí nebo zprostředkovává zaměstnání, pořádá vzdělávací a rekvalifikační programy, zajišťuje individuální doučování dětí, organizuje volnočasové aktivity pro děti i dospělé a zapojuje občany do veřejného života. Jeho cílem je vytvářet podmínky pro zkvalitnění života obyvatel Dobré Vody a okolí skrze zásadní změnu v nich samých, v komunitě jako celku a v pohledu majoritní společnosti.

Mezi největší úspěchy sdružení patří výrazné snížení nezaměstnanosti v Dobré Vodě. V roce 2001 byla v místní romské komunitě téměř sto procentní nezaměstnanost, ale v roce 2008 pracovalo již více než 60 % členů této komunity. Principem práce Českého západu již od roku 2002 je, že nedělá práci za druhé, ale snaží se o podporu samotných členů komunity takovým způsobem, aby naopak dokázali své osobní i společné problémy řešit vlastními silami a postupně uměli brát své životy do vlastních rukou.

Eva Haunerová
foto Jana Šustová, ČRo
a autorka

www.cesky-zapad.cz
www.buty.cz

ADK byla za projekt Romské debatní ligy nominována na cenu Gypsy Spirit 2009

Asociace debatních klubů, o. s. dosáhla uznání přínosu svých vzdělávacích aktivit. S projektem debatování pro menšiny „Romská debatní liga“ byla v kategorii **Mimoškolní vzdělávací aktivity zaměřené na romské děti a mládež** vybrána mezi tři nominované na ocenění Gypsy Spirit 2009.

Romská debatní liga je soutěží dětí a mládeže v debatování. Usiluje o zpřístupnění pozitivního vzdělávacího efektu metody debatování romské mládeži. Cílovou skupinou je mládež ve věku 13 až 20 let. Romskou debatní ligu podporují Open Society Institute, International Debate Education Association a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

„Již čtvrtým rokem organizujeme Romskou debatní ligu, která svým účastníkům pomáhá lépe se orientovat v občanské společnosti, formulovat a obhajovat své názory a vytvářet pozitivní vztah ke vzdělání,“ popisuje aktivity dobrovolníků Asociace debatních klubů René Brinda, koordinátor projektu Romská debatní liga.

Z tiskové zprávy ADK

Felix, dobrovolník Duhy

V době od 1. července do 30. srpna 2009 pracuji jako dobrovolník pro Duhu I-Club, základní článek sdružení Duha.

Můj první tábor se konal v Liberci na severu Čech. Byl to letní tábor pro německé a české děti různého věku. Protože tam přeci jenom byla větší skupina německých dětí, které s sebou měly pouze dvě vedoucí, trávil jsem většinu času s nimi, i když jsem také občas pomáhal připravovat program pro malé české děti ve věku 5 až 8 let.

Protože se německá skupina skládala pouze z dětí s výchovnými problémy, byly obě dvě vedoucí rády, že mají k dispozici také mužskou autoritu. Tak či onak jsme si užili spoustu legrace. Byli jsme například plavat v zábavním parku, hráli jsme hru na Robinsona Crusoa, kdy děti dostaly trochu peněz a v supermarketu musely vyčarovat nějaké jídlo, pořádali jsme různé hry na pláži nebo jsme strávili jedno odpoledne v IQ-parku, kde si děti (a my samozřejmě také) mohly vyzkoušet různé fyzikální experimenty.

Kromě toho byly na programu ještě jiné sportovní aktivity. Tak jsme třeba uspořádali turnaj ve stolním tenise a hráli jsme ho na plácku vedle domu. Hodně zábavy přinesly také společné večery, kdy jsme seděli a hráli společenské hry. Nastaly samozřejmě také problémy s nočním klidem, protože patnáctiletí si většinou nenechají nic říct, a tak jsme občas drželi hlídky před pokoji, aby žádná holka neutekla ke klukům a naopak.

Věci, které jsme dříve jako děti také dělali... A tak to bylo docela zábavné, když si někdo zase myslel, že už spíme a plazil se po chodbě, až jsme ho překvapili a byl zase poslán zpátky do ložnice.

Celkově byly tyto dva týdny, které jsem strávil v Liberci, sice namáhavé, ale byl to také dobrý start, protože teď už mě tak snadno nemůže nic šokovat.

Během dvou měsíců, kdy pracuji pro Duhu I-Club, mám po svém boku především tři osoby. Nejdříve musím samozřejmě jmenovat „šéfků“ Duhy I-Clubu Milu. Mila

je prostě sladká. Je jako babička, která se o všechno stará a je neustále připravená poradit svým vnukům. Setkávám se s ní poměrně často. Pokaždé přinese nějaké jídlo a společně děláme piknik nebo navštěvujeme kulturní výstavy po Praze. Mila dělá všechny věci strukturovaně a spolehlivě a já jenom doufám, že jednou v jejím věku budu stejně aktivní a veselý, jako je teď ona. Všechno, co organizuje, jednoduše funguje, udělala na mě velký dojem. Protože jsem jí už při příjezdu vyprávěl, že bych rád studoval dějiny a že se zajímám o českou kulturu, zahrnula mě hned na začátku informacemi o koncertech, divadlech, muzeích a jiných událostech, které se konají během doby, kdy jsem v Praze. Spolupráce s ní je naprosto perfektní, cítím se připravený na

všechno, když mě Mila podporuje.

Stejně tak pozitivní zkušenosti mám i s mými dvěma mentory. Lukáš je naprosto geniální. Jsme na stejné vlně. Těch málo dní, které trávím v Praze mezi projekty, většinou trávím s ním a s ostatními dobrovolníky z Evropy. Ukazuje nám různá zajímavá místa a také svá oblíbená, kam vyrazit večer. S ním je to vždycky zábava a nikdy se nenudíme.

Potom chybí ještě Šárka, naše milá Šárka. Je z jedné stránky moje učitelka češtiny, z té druhé dobrá kamarádka. Pišeme si často a pokoušíme se také setkávat. Nejradši bych s Šárkou a Lukášem trávil ještě víc času, ale protože jsem často na venkově a také v zahraničí, necháváme si většinu až na září, kdy už budeme v Praze všichni.

Felix Pawlowski

Felix Pawlowski, 21 let, dobrovolník z Německa, který v rámci skupinového projektu *Doduhy* pro sedm zahraničních dobrovolníků přes léto pomáhal v základním článku *Duhy*. Projekt *Doduhy* je organizován v rámci programu 2, *Evropská dobrovolná služba, Mládež v Akci, České Národní Agentury Mládež*.

Nové talenty pro cestovní ruch

Soutěže REGION REGINA 2010, PROFI GO 2010 a TOP GUIDE junior 2010 představily mladé talentované odborníky v oboru cestovní ruch.

Soutěž o královnu regionů České republiky REGION REGINA 2010 se stala součástí veletrhu REGIONTOUR již potřinácté. Mezi jedenácti soutěžícími reprezentujícími jedenáct regionů zvítězila studentka Školy ekonomiky a cestovního ruchu v Jihlavě Lucie Zahálková z Horní Dubenky s prezentací regionu Podjavoříčko.

Porota udělila také čtyři zvláštní ceny: za originalitu Magdaleně Dobošové reprezentující Zlatohorsko, za vynikající taneční projev Ivetě Zemanové zastupující Lašsko a za nejoriginálnější recept na krajové jídlo (Blatenský kapr na zelenině) Haně Kašákové reprezentující Blatensko. Titul Miss sympatie získala nejmladší účastnice soutěže – Nikol Sochorová z Hodonína, která v soutěži reprezentovala Hodonínsko.

Najít nové talenty z řad zájemců o cestovní ruch bylo cílem soutěže PROFI GO 2010, která se konala již po šestnácté. Pětašedesát soutěžících absolvovalo náročný test zaměřený na znalosti z historie, zeměpisu, kultury, literatury, sportu a politiky a poté obrazový test z pamětihodností České republiky, prověřovala se i znalost světového jazyka. Nejvíce bodů získala studentka Vyšší odborné školy a Hotelové školy Opava Vendula Václavská ze Šumperka.

Mladí lidé se zkušenostmi z průvodcovské činnosti soutěžili o titul TOP GUIDE junior 2010. Do osmého ročníku se přihlásilo 34 zájemců, kteří museli navíc prokázat i znalosti o zahraničním cestovním ruchu a odborné porotě předvedli improvizovaný průvodcovský projev na dané téma v češtině i v jednom ze

světových jazyků. Nejúspěšnější byla Kamila Bálintová ze Šumperka studující Vyšší odbornou školu a Hotelovou školu Opava.

Slavnostní vyhlášení soutěží spolu s předáním cen se na brněnském výstavišti uskuteční 14. ledna 2010 – první den konání veletrhů GO a REGIONTOUR 2010 za účasti představitelů Ministerstva pro místní rozvoj ČR, České centrály cestovního ruchu CzechTourism a řady dalších významných osobností z oblasti cestovního ruchu.

*Zdroj: tiskové zprávy BVV Veletrhy Brno
Ilustrační foto archiv redakce
Více na www.bvv.cz*

Mezinárodní veletrhy cestovního ruchu GO a REGIONTOUR na brněnském výstavišti proběhnou v tradičním termínu od pátku 14. do 17. ledna 2010, a přinesou řadu novinek.

Cena Karla Velikého pro mladé Evropany

Cena Karla Velikého pro mladé Evropany je určena pro mladé lidi ve věku 16 – 30 let, kteří se podílejí na projektech zaměřených na podporu porozumění mezi národy zemí Evropské unie. Do třetího ročníku této soutěže se můžete se svými projekty přihlašovat do 22. 1. 2010.

Vítězný projekt by měl obsahovat praktické příklady vzájemného soužití Evropanů jako jedné komunity.

Do této kategorie mohou spadat například výměnné programy mládeže či umělecké nebo internetové projekty s evropským rozměrem.

Do soutěže se mohou zapojit jednotlivci i skupiny.

Přihlásit se je možné přes stránky Informační kanceláře Evropského parlamentu nebo přímo na stránkách této soutěže www.charlemagneyouthprize.eu/view/cs/introduction.html, kde najdete více informací včetně pravidel.

Hvězda jako naděje

Byla polovina listopadu '88. Stmívalo se. Vraceli jsme se z oddílové výpravy kolem Svojsíkovy mohyly nad Štěchovicemi. Stála jsem na hraně skály a pozorovala údolí Kocáby pod sebou. Vedle mne stanul Špendlík, zatímco ostatní z družiny Havranů – starších členů oddílu – něco kutili na palouku za námi. Najednou se nad obzorem rozzářilo světlo. Zniče-honic. Hvězda? Komete? Blesklo mi hlavou: Něco si přeji... Jestli to opravdu byla kometa, nevím dodnes. Když zhasla, otočil se na mne Špendla: „Vidělas?“ „Jo, a co sis přál?“ „To samý co ty.“ „A co myslíš, že jsem si přála?“ „Aby se konečně skauting obnovil...“

Náš oddíl fungoval jako turistický už deset let. Chodili jsme na výpravy, tu a tam jezdili na vodu, tu a tam jsme se starali o huculské koníky. V létě jsme jezdili na čtyřtýdenní tábory. Postupem doby, jak se nám dařilo shánět skautské příručky, se činnost víc a víc blížila skautingu.

Psal se leden '89 a v Maďarsku díky uvolnění režimu zažívalo skautské hnutí své znovuzrození. Ani u nás už tenhle tuhý režim nemůže dlouho vydržet... Zdánlivě se ale ještě několik měsíců nedělo nic převratného.

Byla polovina listopadu '89.

Havraní odjeli na výpravu s Achimem a já zůstala doma s čtyřtýdenní dcerou

a jejími staršími sourozenci. Mobyly tehdy nebyly, ale pořád drnčel telefon. Informace se šířily rychle. Zprávy o událostech na Národní třídě dostihly Havranů i na výpravě. Vrátili se dřív a hned uhaněli do města, cinkat klíči. Pak drželi hlídky u Vltavy, na mostech – to když se schylovalo ke konfliktu demonstrantů s policií na nábřežích... Ten čas, který následoval, mi splývá jakoby v jeden jediný den, nepřetržitý sled událostí, trvajících ve skutečnosti dva týdny. Kontaktovali jsme známé, o nichž jsme věděli, že kdysi skautovali. Nedávno mi Mat, vůdce vodáckého střediska Šipka, připomněl, jak jsem mu tehdy zavolala a řekla jedinou

V klubovně oddílu Ze-Hnje-She-Kha, ve Velešlavínové ulici, 1990

větu: „Ahoj Mate, už je čas...“ Vedoucí různých oddílů, převážně turistických, se scházeli po večerech v pražských klubovnách. Taky v té naší na Starém městě, hned vedle Městské knihovny. U nás doma jsme měli jakýsi oddílový štáb. Achim přinesl stohy obálky a kdo mohl, přicházel ze zažloutlých adresářů skautských vedoucích opisovat adresy na pozvánky na 2. prosince do Městské knihovny. Rozeslali jsme jich stovky. Snad bylo štěstí, že náš oddíl patřil pod tělovýchovnou jednotu Aster – Hucul-Club. Dnes už nikdo neví, že právě ona tehdy oficiálně objednala (a zaplatila) pronájem sálu Městské knihovny.

Po ulicích se objevovaly letáčky o obnovování skautingu, začala fungovat Skautská informační kancelář ve Spálené ulici... Několik dní před shromážděním se sešla v naší klubovně asi desítka skautských činovníků z náčelnictva Junáka z roku '68, aby upřesnili program. Každý dostal něco za úkol. Nosili jsme v oddíle v té době jakousi repliku poválečného skautského kroje, a tak bylo rozhodnuto, že spolu s kamarády ze 145. oddílu mají ti mladší dělat „živou výzdobu“ na jevišti, na němž budou hovořit řečníci, a starší zajistí pořadatelskou službu.

A bylo jí opravdu potřeba. Skautských vedoucích se totiž v tu sobotu 2. prosince sjelo tolik, že se do sálu Městské knihovny prostě nevešli. Okamžitě se začalo ozvučovat nádvoří vedlejšího Klementina, aby i ti, kdo se už nenacpali dovnitř, věděli, o čem se v sále jedná. I tam venku, v mrazu, bylo plno.

V následujících dnech a týdnech se hlásilo do práce mnoho činovníků z předchozích let existence Junáka – z období 1945–48, a hlavně 1968–70. Houfně vznikala střediska a oddíly po celé republice.

Hned v prosinci se ozvali exiloví skauti a nabídli pomoc. Shodou okolností u nás v klubovně byl potom „sklad“ exilové literatury – z jejího prodeje měl Junák do začátku první peníze. Od bratra Bleska z Vídně a jeho skautů jsme těsně před Vánoci '89 převzali Betlémské světlo, poprvé v historii obnoveného Junáka.

Exiloví skauti také zajistili nespočet míst pro mladé vedoucí na vůdčovských kurzech v Německu a Švýcarsku v prvním půlroce po obnově. Na jednom takovém byl například pozdější náčelník Riki Šmajcl. Já jela také, s ani ne půlroční dcerou v tašce ☺ Další okamžitá pomoc přišla od Holanďanů: papíry, cyklostyly, kopírky...

Euforie z přelomu roku '89 a z nově nabyté svobody nám ještě pár měsíců vydržela. Bylo to vidět i na obrovském nárůstu členské základny, počtech přihlášených dětí hned na začátku roku 1990, protože skauting byl v povědomí mladých lidí i rodičů dětí ideálem, nadějí, každý, kdo četl nějakou foglarovku, to chtěl zkusit. Pak teprve přišlo určité procitnutí – že je za vším spousta práce a že lidé nejsou dokonalí hrdinové z knížek, že všichni potřebujeme notnou dávku tolerance... Ale to už je jiný příběh.

*Michala K. Rocmanová – Káča,
náčelní Junáka*

P.S.:

Tenkrát v Městské knihovně jsme se po delší době potkali se Špendlíkem, to už vedl vlastní roverský kmen. Vytanula mi na mysl ta podivná hvězda nad skalami u Svojsíkovy mohyly. Mrkl jsem na sebe: „Do roka a do dne...“

Izrael – malá země, velké události

Cesta od toho okamžiku, kdy došlo přes zahraničního sekretáře Německého spolkového kruhu mládeže k seznámení a vzájemnému představení ČRD a CYMI (Council of Youth Movements in Israel), vedla přes letošní studijní návštěvu na Bambiriádě v Plzni až k vytvoření trilaterálního pilotního projektu Objevovat historii – rozumět současnosti – tvořit budoucnost, který je právě přezkoumáván u tří různých poskytovatelů finanční podpory v ČR.

Na pozvání našich izraelských partnerů jsme tedy oplátili tentokrát třídenní návštěvu my, s obdobně strukturovaným studijně pracovním programem, který byl připraven částečně na míru. Přípravná a plánovací návštěva projektu byla spojena s obecnějším poznáním střešní organizace hnutí mládeže v Izraeli, fungováním celého sektoru a společensko-historických souvislostí. Všechny tyto prvky byly dokonale naplněny a dozvěděli jsme se toho snad víc, než se dá za takto krátkou dobu předpokládat. Informace využijeme pro přípravu projektu, a hlavně jeho účastníků, týmu mladých lidí, kteří se na svůj „průkopnický“ čin na poli mezinárodní spolupráce v příštím roce již těší. Rádi bychom se o některé z nich podělili tímto článkem se čtenáři.

Jednání o budoucí spolupráci a zamýšleném projektu pro mládež

Střešní organizace pro hnutí mládeže

CYMI je poněkud starší střešní organizací než ČRD, rokem vzniku je 1974. Zastřešuje organizace bez rozdílu národnostních, náboženských nebo politických. V současné době je členských organizací 14, počet členů v nich jen o něco vyšší než v organizacích v ČRD. Je to způsobeno tím, že v Izraeli je typ organizace „hnutí mládeže“ poněkud jinak definován než české sdružení dětí a mládeže či sdružení pracující s dětmi a mládeží. Kromě určitého počtu členů a celostátní působnosti je nutné, aby v celé organizaci byl důsledně uplatňován princip, kdy ve vedení oddílů a skupin je samotná mládež, tedy dobrovolníci od 15 do 18 let.

Jak vyplývá z této charakteristiky vedení, samotná práce s mládeží se velmi přibližuje tradičnímu pojetí ve sdruženích, jak je známe z ČR. Klíčovou aktivitou jsou tábory, které se dělají na „zelené louce“, často také na „holé poušti“. CYMI zaměstnává táborového metodika, který vymýšlí školení a materiály pro vzdělávání vedoucích tak, aby se naplnila striktní bezpečnostní kritéria. Ta jsou uplatňována velmi přísně, a to proto, že tábory mají poněkud jinou kapacitu, než je běžné u nás: jsou to regionální tábory, ve kterých bývá např. tři tisíce dětí po dobu pěti dnů. Kromě hygieny se speciální legislativa týká bezpečnosti dětských akcí obecně, takže na každých padesát dětí musí být ozbrojený strážce. Vztah Iz-

raelců k armádě a zbráním je diametrálně jiný než u nás. Povinná vojenská služba pro muže i ženy od 18 let je brána jako životní etapa, která prostě do životopisu patří. Většina sociálních kontaktů, důležitých pro celý profesní a soukromý život, začíná právě tady. Obdobně je nahlíženo i na členství v mládežnických hnutích. Je považováno za standardní, že mladí lidé se mají takto angažovat; většina společenských a ekonomických lídrů hnutí prošla.

CYMI je pro státní orgány partnerem pro nejručnější projekty, které se týkají mládeže. Při oficiální části nám projektová manažerka představila např. dlouhodobý projekt na integraci mladých lidí z imigrantských komunit (etiopských, ruských atd.) Další kolega nám povyprávěl o preventivním projektu, týkajícím se mladých řidičů, kteří způsobují neúměrně velký počet dopravních nehod.

Makabejští a skautský dům zcela jinak

Mezi hnutí mládeže patří v Izraeli také sportovní organizace. Jednou z nejznámějších je Maccabi Youth, resp. její odnož pro mládež. Navštívili jsme velké sportovní centrum s hotelem, které Maccabi provozují, a prošli si místní zázemí i muzeum ve společnosti generálního sekretáře mládežnické části. Zajímavostí ohledně tohoto sdružení je několik, např. že z jejich řad pocházeli i olympionici, nebo že právě specifická část sdružení pro mládež byla založena před 2. sv. válkou při setkání v českých zemích. V současnosti pořádá sdružení pravidelně vlastní období olympijských her.

Zajímavou zkušeností byla návštěva otevřeného centra pro děti imigrantů, které vzniklo přeměnou z klasického skautského objektu. Nachází se přímo ve čtvrti blízko autobusového nádraží, kde imigranti žijí a je tady prostřednictvím dětí zastoupen téměř celý svět. Jejich sociální a právní situace není mnohdy příliš perspektivní, jejich rodiče nemají např. již platná pracovní povolení a hrozí jim vyhoštění. Děti se v Izraeli narodily, mají izraelská jména, mluví jazykem země a cítí se tady doma. Pro projekt nemohla nadšená iniciátorka najít ze začátku podporu ani morální, ani finanční, během let se jí podařilo přesvědčit místní úřady, že to má význam. Ve středisku pracují pouze dobrovolníci, každý den od tří do pozdního večera, některé aktivity jsou i o víkendech. Pišou se tu úkoly, vymýšlejí hry... Celé to hemžení dětí kolem nás a víra hlavní iniciátorky v smysluplnost pokračování takové práce byla velmi působivá.

Yad Vashem a Jeruzalem

Působivé je asi jediné slovo, které vystihuje dopolední program v památníku holocaustu a odpoledne v Jeruzalémě. Další adjektiva jsou už v rovině osobního zážitku, a ten se nedá jen tak ledabyly popsat.

Velká koncentrace historie, lidských osudů, osudů národů. Tady není minulost mrtvá; všechno, co bylo smeteno, je nějak zakomponováno do toho dalšího, co vzniklo poté. V nejmateriálnějším smyslu třeba kameny v jeruzalémských stavbách, které jsou jako puzzle z dílny Byzantinců, Římanů, křižáků.

Yad Vashem má výstavní koncepci zacílenou tak, že z masy šesti miliónů obětí vytahuje zpět na světlo individuální příběhy. Jedním z těch, co „měli zmizet“, je např. pražský kluk ze Žižkova, který v terezinském ghettu psal básničky o tom, jak se mu stýská po Praze. Kromě toho měl výtvarný talent a kdo ví, co by světu přinesl jako dospělý muž, kdyby jeho život neskončil v Osvětlení dřív, než stihl dospět. Expozice také osvětluje úlohu hnutí mládeže v době, kdy vznikla ghetta, oficiální vůdci židovské komunity byli odstraněni a dosazena správa jmenovaná okupanty. Mladí lidé, mezi nimi i ženy, vyvíjeli tajně informační činnost a snažili se rozkrýt pravdivý záměr „Třetí říše“ se řešením „židovské otázky“. Byli ojedinele předvídaví, jaká může být další fáze, a pokoušeli se v některých případech vést lidi jiným směrem, než byla oficiální linie.

Jeruzalém – Zed' nářků

Památník je zároveň vědecká instituce, která se zabývá zdokumentováním osobní údajů obětí, jejich symbolickým znovunalezením a možností nebýt zapomenuti. Zatím jich takto „vytáhli zpět na světlo“ polovinu.

V Jeruzalémě jsme prošli s naším vynikajícím průvodcem křesťanskou a židovskou čtvrtí. Veškeré pamětihodnosti se koncentrují významově i geograficky na pouhém kilometru čtverečním. Jelikož je od října v Izraeli zimní sezóna, byli jsme překvapeni komorním prostředím u dvou největších svatých míst – Božího hrobu a Zdi nářků. S večerem jsme se pak podívali na město z výšky Olivetské hory a navštívili přes dva tisíce let starý židovský hřbitov.

Judská poušť – osamělé ostrůvky s příběhy

Izrael je malá země a rozmanitost krajiny jsme poznali tehdy, když jsme pouhou hodinku jízdy po dálnici uviděli Judskou poušť. Naše cesta tam měla dva cíle. Ten první nám měl ukázat něco z literární historie. Kumránské svitky od Mrtvého moře, to je pojem pro celý svět. Pro Izraelce má hodnotu v tom, že se jedná o nejstarší písemné texty v hebrejštině. Kontinuitu tradice vzdělanosti ukazuje to, že písmo použité na sedm metrů dlouhých svitcích dokáže přečíst ještě dnes každý školák. Archeologické a písemné pozůstatky místní náboženské skupiny mají také velkou provázanost s učením Ježíše. Senzační objev prvních svitků vyvolal některé závěry, že biblické texty se musí „přepsat“. Nález mnoha dalších pak trošku zklidnil tento převrat.

Část pouštní pevnosti Masada – její poloha na skalním masivu ji činila téměř nedobytnou

Masada, nedobytná pevnost postavená Herodem, byla naším druhým cílem v této oblasti. Jako cíl svých cest ho volí také množství lidí z hnutí mládeže. Kromě pozůstatků sofistikované architektury a množství vyspělých technicko – civilizačních užitkových detailů nabízí totiž hlavně příběh o hrdinství povstalců z doby tzv. Židovské války proti Římu. Příběh je známý díky historiku Josephu Flaviovi. Téměř dva roky se tady zbytek povstalců z Jeruzaléma – tzv. sicariů dokázal bránit obležení téměř desetinásobně většího římského vojska. Když dobytí pevnosti nebylo možné již zabránit, zvolili si obránci raději dobrovolnou smrt než otroctví.

Masada je dnes na seznamu světového dědictví UNESCO, a to díky komplexní zachovalosti základů římského vojenského ležení.

Zpátky jsme jeli přes oázu En Gedi, kde jsme nedokázali odolat pokušení namočit se do Mrtvého moře, jehož pobřeží je mimo oficiální místa ke koupání velmi nebezpečné. Hladina klesá o metr za rok, vytvářejí se solné bažiny, v jejichž kráterech může člověk rychle zmizet. Oficiální pláž byla už zavřená, naštěstí v malých lázních byla mořská voda načerpaná do bazénku, takže jsme o malou ochutnávku na vlastní kůži nepřišli.

V této vzdálené zemi jsme našli mnoho věcí, které oslovují člověka z našich končin. Také podobnosti v práci s dětmi a mládeží ukazují, že vzájemná spolupráce by mohla být dlouhodobá, postavená na pevných základech.

Michaela Přilepková
foto Aleš Sedláček

Společná fotografie ze střediska volnočasových aktivit pro děti přistěhovalců (v zadní řadě druhá zleva vedoucí střediska, vpravo od ní ředitelka Kanceláře ČRD M Michaela Přilepková a předseda ČRD M Aleš Sedláček)

Vítězové projektu Dětský čin roku 2009

Pátý ročník celorepublikového projektu „Dětský čin roku“ zná své vítěze. Ocenění v šesti soutěžních kategoriích projektu převzali vítězové 1. prosince 2009 na Staroměstské radnici v Praze z rukou slavných osobností. Předávání předcházelo slavnostní oběd s dětmi a patrony projektu v restauraci Střelecký ostrov za účasti patronky projektu Ewy Farné.

Tisková zpráva

Duha – sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi slaví 20. narozeniny

Pomyslných dvacet svíček na dortu hořelo v pátek 27. listopadu, kdy Duze k jejím narozeninám popřáli představitelé základních článků Duhy a další hosté. Milou návštěvou byl Jan Galén Šimáně, k jehož myšlence „přátelství

rozrůzněných“ se Duha hlásí. Do Prahy se sjeli zástupci členské základny Duhy z celé České republiky. Osłavy 20. výročí Duhy proběhly před sobotním valným shromážděním Duhy, Velkou Duhou. Ta letošní byla volební, delegáti zvolili nové představitelé, kteří povedou Duhu po dobu příštích tří let.

Duha – tisková zpráva

Krkonošský martinský průvod letos mezinárodní

Lampiónového průvodu se v Lánově u Vrchlabí zúčastnila delegace dětí z polské Szklarské Poreby. K zavedení úspěšné tradice inspirovalo ředitele místní devítiletky předvádění martinské legendy v zahraničí. Chlapci a děvčata z partnerského města přijeli do Lánova už v odpoledních hodinách svatomartinského dne. S českými kamarády vytvořili z krabic od mléka, papíru a dalších materiálů lampióny, se kterými pak společně vyrazili do průvodu.

Jana Tauchmanová, Radio Kulíšek

Zimní instruktorský kurz

Organizuješ outdoorové akce v létě a na zimní si zatím netroufáš?

Připravuješ zimní kurzy a rád bys zkusil něco nového než sjezdovky a snowboard? Napadlo tě někdy, že v zimě často chodíme do přírody jen „na návštěvu“?

Připravujeme jedinečný kurz pro organizátory zážitkových akcí, učitele, volnočasové pedagogy i lektory outdoorových firem.

Radek Kobjza, Hnutí Go

Úmluva o právech dítěte oslavila 20 let existence

20. listopadu 2009 oslavila Úmluva o právech dítěte 20. výročí svého vzniku. V roce 1989 ji přijalo Valné shromáždění OSN. Od té doby se k Úmluvě připojily všechny země světa kromě Somálska a USA. V České republice se u příležitosti tohoto významného dne konalo několik oslav. Jednou z nich bylo Slavnostní setkání ochránců práv

děti v ČR, které se uskutečnilo přesně 20. listopadu v prostorách Ministerstva zahraničních věcí ČR. Kromě jiných zde vystoupil i ministr pro lidská práva a menšiny Michael Kocáb.

Lucie Celbová

Úspěšné projekty, vytvořené partnerství

a hlavní aktéři práce s dětmi a mladými lidmi dominovali pátému ročníku slavnostního odovzdávání ocenění Most, Ceny Rady mládeže Slovenska za podporu práce s dětmi a mládeží, které sa uskutočnilo 19. novembra 2009 v bratislavskom divadle Meteorit. V piatich kategóriách si ocenenie Most prebralo spolu deväť víťazov. Jeho cieľom je zviditeľniť dobré príklady spolupráce samosprávy, súkromného a mládežníckeho sektora a verejne podakovať tým subjektom a jednotlivcom, ktorí svojou dlhodobou a systematickou angažovanosťou prispeli k rozvoju práce s mladými ľuďmi.

Viktória Vasilenková

